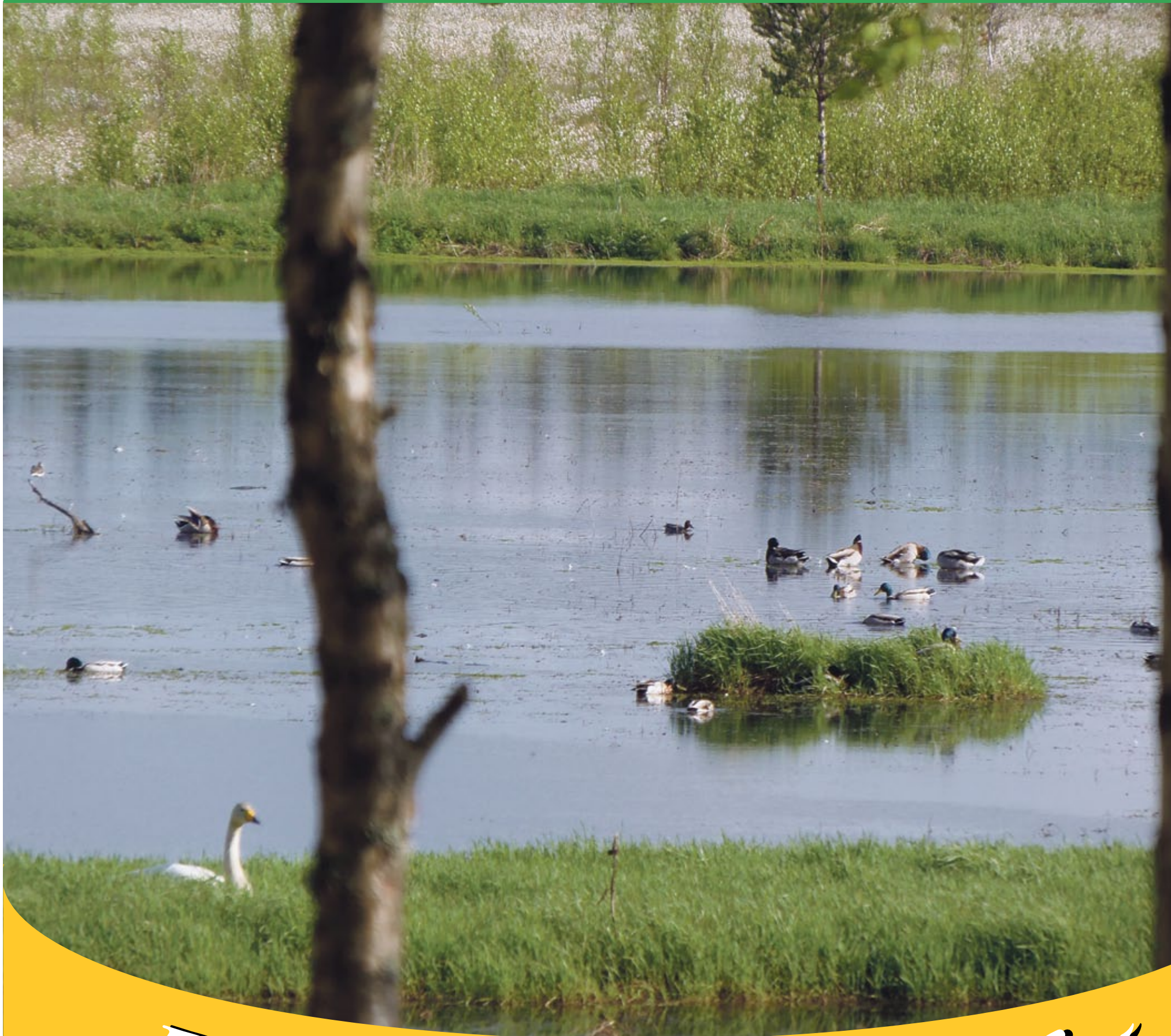

Menestyvä Metsäkulma

Pirittäkosken kesälehti

2014

Väki vanhenee ja vähenee, pikkuhiljaa loppu lähenee

Voisi väittää, että jutun otsikko on provosoiva. Saattaapa se olla joillekuille ehkä sitäkin, mutta kuitenkin niin totta. Allekirjoittanut muistaa hyvin, kun aikoinaan kylätoiminta täällä Pirttikoskella lähti käyntiin. Silloin elettiin 80-luvun puolta väliä. Kyläkoulumme oli lakkautusuhan alla ja jotain oli keksittävä. Kokosimme voimamme yhteen ja pikkuhiljaa touhumme alkoi kantaa hedelmää. Kunnan vauhtiin pääsimme 90-luvun alkupuolella virinneen kesäteatteritoiminnan myötä ja siitä ehkä suurin kiitos kuuluu Hintikan Riitalle. Hän oli se ”sytytystulppa”, joka antoi meikäläiselle sen tarvittavan kipinän. Riitta mainitsi minulle kerran käyneensä katsomassa koulumme takana olevalla mäellä hieman paikkoja ja totesi, että sinnehan saisi aivan oivallisen kesäteatterin esityspaikan.

Kävin paikalla jolla silloin kasvoi vielä järeätä tukkimetsää ja totesin saman. – Ei muuta, kuin pyytämään kunnalta lupaa kaataa puut pois ja aloittaa vaadittavat raivaustyöt. Lupa saatiin ja pikkuhiljaa teatteri katsomoineen alkoi kasvaa nykyisiin mittoihinsa. Alkupääomaahan meillä olikin jo jonkin verran, sillä olimmehan jo parina kesänä harjoitelleet kesä-

teatteritoimintaa koulun kentällä. Uuden esityspaikan myötä meille alkoi myös kertyä rahavirtoja lisääntyneinä pääsylipputuloina, joten pystyimme yhä enemmän tukemaan koulumme toimintaa ja samalla antamaan kunnanpäättäjille signaalin, että täällä pitäjän perukoillakin on oikeasti elämää ja energiaa.

Näinhän se meni ja päivänseivää on myös se, että ilman tuota Riitan ehdotusta ei Holttisen Seppo olisi kirjoittanut näitä 22 näytelmää, joista viimeisin saa ensi-iltansa nyt tulevana kesänä. Mitään kutsumusta, kun ei meikäläisellä kirjoittamiseen ole. Kesäteatterin pyörittäminen nykyisessä laajuudessaan on vaatinut niin paikkakuntalaisilta, kuin myös melko suurelta joukolta ulkopaikkakuntalaisia melkoisen talkootörmäärän ja nyt pääsenkin oleelliseen eli siihen, että ydinjoukko talkoolaisista on lähestulkoon samaa, kuin 22 vuotta sitten. Vuosirenkaita vain on tullut se 22 lisää itseksellekin ja valitettavasti se ei voi olla näkymättä eikä tuntumatta. Omalla kohdalla sen huomaa parhaiten siitä, kun metsänperkuutöissä jalka tuppaa tarttumaan risuihin huomattavasti aiempaa helpommin. Myöskään aamuisin navettatöihin mennessä ei aina ole kovin nuo-

rekkaalta tuntuva olotila. Peiliin katsoessa ei onneksi huomaa vielä mitään eroa entiseen Seppoon. Selkokielellä sanottuna pian alkaa todella olla se aika käsillä, että viestikapulan vaihto olisi ajankohmainen. On vain kyse siitä, että kuka tai ketkä sen ottaisivat vastaan. On kyse siitä katsotaanko kesäteatteritoiminta tai tällainen yhteisöllinen toiminta ylipäätään enää mielekkääksi? Paljon vähemmälähän pääsee, kun on vain somessa. – Onko tulevaisuuttamme se, että yhdessä tekemisen sijaan istutaan vain tietokoneruudun ääressä ja ollaan enemmän tai vähemmän virtuaalitodellisuudessa ihan riippuen siitä kumpi kulloinkin tuntuu istujalle paremmin sopivan?

– Tämä nyt ei taida olla kovin aurinkoisen tuntuista tekstiä ajatellen, että kyseessä on kesälehti, mutta eipä sellainen ole tarkoituksaan. Aika paljon tekstini sävyyn on vaikuttanut myös se, että kysellessäni näyttelijöitä kesän näytelmään on urakka ollut nykyilmaisua käyttäen varsin haastava. Onneksi nyt homma näyttäisi tältä osin olevan kuosissaan. Useamman kymmenen puhelinkesälyä on tarvittu, että roolit on saatu täytetyksi. Ulkomaanapuunkin on täytynyt turvautua. Näyttelijäpula johtui siitä, että reilut puolentusi-

Kuva: Hannele Holttinen

nä luottonäyttelijääni päätti kuka milläkin syyllä perustellen pitää vapaavuoden ja yhden kanssa olisi pitänyt ryhtyä käymään palkkaneuvotteluja johon en tietenkään suostunut, sillä se olisi sotinut koko hommamme yhtä perusperiaatetta vastaan ja pahasti. Tuon halun pitää välivuosi toki ymmärtää, sillä kesäteatteri sitoo näyttelijänsä enemmän tai vähemmän yli 3:kkn ajaksi. Itse en ole pitä-

nyt vapaavuotta 22 vuoteen ja sen taitaa valitettavasti huomata tästä jutustanikin. – Ei muuta, kuin aurinkoisia kesä- ja mieltä kaikille lukijoille ja tevetuloa teatteriin. Todellinen totuuden siemen löytyy näytelmän viimeisestä repliikistä. Uskon muuten vakaasti, että se vihdoinkin on viimeinen kirjoittamani repliikki.

Terv. Holttisen Seppo

Homeita ja hajusteita

Ala-Hämeessä Lotinan kunnan Litinälammen kylässä elellään kiihkeitä aikoja. Kyläkoulu on lakkautusuhan alla. Lapsiluku ei riitä, koulussa on mahdollisesti homeongelma ja kun opettajakin on vielä kylällä ristiriitaisia tunteita herättävä yhtiönsänmaallinen Reima Ryhtilä, jonka opetusmenetelmät tuntuvat olevan monelta osin, kuin menneestä maailmasta ja kunnan taloudenkin ollessa vielä pahasti kuralla, niin ei hyvältä näytä. Ryhtilä on jäänyt jo varhain äidistään orvoksi ja korkea arvoinen upseeri-isä on kasvattanut poikansa yksin varsin auktoritäärisellä otteella, joka on ilmeisesti poikaan jälkensä jättänyt. Ei siis ihme, että naapurikylä Lätinäsuu on kouluasioissa vahvoilla Litinälammen suhteen.

Litinälammella tuntuu kylälaisten kesken kiehuvan muutenkin. Eräs, joka on lapsena joutunut koulukiusatuksi janoaa yhä koston ja tekee omaa myyräntöytään. Myös epämieliset parisuhteet herättävät kylällä kummastusta, eikä vähiten Ryhtilässä. Tilanne kylällä on kaiken kaikkiaan sekava, jotkut ovat valmiita taistelemaan koulunsa puolesta ja jotkut taas eivät. Miten kyläkoulun käy ja miten koko kylän, se selvinnee viimeistään viimeisessä kohtauksessa.

Tämä on jo toinen näytelmä jota minun ei pitänyt enää kirjoittaa. Tulipahan kuitenkin vielä väännettyä. Olen kaivanut tähän jotain Pirttikoskelta-kin vuosikymmenten takaa tututuksi tullutta. Lievästi olen kuitenkin asioita värittänyt ja lisännyt niihin ajankohtaisia mausteita. Totuuden nimessä, fiktiotahan tämä juttu on. Toivottavasti tulet viihtymään kanssamme.

Terv. Seppo Holttinen

Esityspäivät:

Su 13.7.	klo 19:00
Ti 15.7.	klo 19:00
To 17.7.	klo 19:00
Su 20.7.	klo 14:00
Lapsiparkki	
Su 20.7.	klo 19:00
Ti 22.7.	klo 19:00
To 24.7.	klo 19:00
Su 27.7.	klo 19:00
Ti 29.7.	klo 19:00
To 31.7.	klo 19:00
Su 3.8.	klo 14:00
Lapsiparkki	
Su 3.8.	klo 19:00

Kuva: Juhani Törmänen

LITINÄLAMMEN ALAKOULU 2014

Aktiivista toimintaa metsäkulmilla

Jo joutui armas aika ja suvi suloinen....

Kyllä tämä Suvivirsi pitää kaikaa koulujen keväthuhliissa, eihän sitä muuten tiedä edes kesäloman alkavan ☺

Eihän tämä pitänyt minulla aiheena olla, vaan Pirttikosken koulun kummit ry:n Vuosikatsaus. Siis palatkaamme vuoteen 2013!

Yhdistyksen toiminta oli hyvin viireä edellisellä toiminta kaudella. Vietimme talviriehaa jääkiekko otte- lun, mäenlaskun ja hernesopan merkeissä. (Kulun talvi ei siihen kelejä suonut, valitettavasti)

Jäsenet tekivät myös retken elokuvan maailmaan Hämeenlinnaan, katsomassa käytiin 21 tapaa pilata avioliitto. Elokuva nautinnon jälkeen, nautinto jatkui ravintola Hällässä päivällisen merkeissä.

Kevääseen kuului uljaan lintutor- nimme 20-vuotis juhla, josta saimme nauttia aurinkoisessa säässä. Ammattilaisten opastamana rohkeat Pirttikoskelaiset laskeutuivat köy-

Kuva S.S.S. ja taideteos Jenna Alhainen

sien varassa lintutornista, ohessa kuunneltiin Alhaisten Joukon juhla- puhe ja nautittiin kakku kahvit.

Aktiivinen Kyläkerho kokoontuu asuntola rakennuksen tiloissa, mutta retkeilee, aina sopivan tilaisuuden tullen. Kyläkerho kävi Ahaa

teatterissa Tampereella ja samaisessa kaupungissa ilakoimassa Särkänniemessä.

Kun kevät oli kuljeskeltu ja nautiskeltu, alkoi talkooaherrus.

Kenen kultaa kaivelet kesäteatteri esitys, toi talkoolaisia kesän aikana

lintutornin mäelle, noin satakunta. Ilman tätä talkooväkeä, ei kesäteatteriakaan olisi. Mäellä touhuaa kaiken ikäistä väkeä, voidaan sanoa rehellisesti, vauvasta vaariin. Lipunmyyjät, kahvinkeitäjät, makkarapaistajat, järjestyksenvalvojat, liikenteen ohjaajat, kahviomyyjät, kioskimyyjät ja siellä seassa vielä näyttelijät, äänimiehet, kuvaajat, lehdentekijät jne.

Jos ei mäellä ole poikennut, ei voi tietää kuinka paljon tarvitaan väkeä teatterin pyörittämiseen. Ja kaikki talkoilla!

Näyttelijöiden harjoittelu-aika, alkoi vapun tienoilla ja näytelmät kestivät elokuun puolelle. Esityksiä oli kolmesta, joten väkeä tarvittiinkin aika lailla. Näytelmä taltioidaan vuosittain ja niitä voi ostaa allekirjoittaneelta tai Holttisen Sepolta.

Yhdistys järjesti myös tanssit Pirttikosken Pirtillä. Pirttikoskelta läh- töisin oleva, tangotaituri Hannu Lehtonen esiintyi ja tanssit oli järjes- tetty Olavi Virta hengen mukaisesti.

Yhdistyksellä oli tapahtumia myös syksyllä, teatteri hulinan jo vaimen-

nettua. Järjestimme talkoolaisille ns. kiitosillan, pihapeli päivää vietimme syyskuussa, hirvi- jahtiin osallistuimme perinteisesti Länsi-Kalvolan metsästys seuran kutsumana, Hallo- ween juhlat, tupailat ja perinteinen puurojuhla itsenäisyyspäivänä, kyllä pieni kylämme ja yhdistyksemme on aktiivinen.

Uudet jäsenet ja ideat ovat silti erittäin tervetulleita!

Siinä katsaus viime vuoteen, nyt kun uudet kesätuulet jo puhaltavat.

Kiitän kaikkia talkoolaisia lämpimästi viime vuodesta!

Erittäin kiitollinen täytyy olla kai- ken kantavasta voimasta, joka saa ihmiset tulemaan, sekä talkoisiin, et- tä katsomaan kesäteatteria.

KIITOS Seppo Holttinen!!!

Oikein mukavaa ja viihtyisää ke- sää lukijoille, teatterissa tavataan! Tavataanhan?

Pirttikosken koulun kummit ry
Sihteeri
Sirkku Hyytiäinen

Uudet näyttelijät kesäteatterissa

Suvi Kelkkanen-Rautiainen

Kun kuusi vuotta sitten etsimme rauhallista yhteistä kotia, useiden etsin- töjen jälkeen löysimme ilmoituksen Pirttikoskella olevasta talosta. Vaik- ka matka Espoosta vaikuttiakin pit- kältä, päätimme kuitenkin käydä katsomassa, ja niinhän siinä kävi, et- tä ihastuimme molemmat taloon vä- littömästi ja onneksemme sen myös saimme. Työt meillä jatkuivat pää- kaupunkiseudulla, joten työpäivien hulinan jälkeen on aina ihana saa- pua Pirttikoskelle, luonnon ääreen, ja nähdä tähtitaivas puhtoisimmil- laan, kuulla lintujen laulavan ja oi- keasti tuntee olevansa kotona. Pikkuhiljaa kotiuduttuamme ja tu- tustuttuamme lähiympäristöön ta- jusimme kuinka lämmin ja toimiva kyläyhteisö täällä onkaan. On todel- la ollut miellyttävää huomata, kuin- ka ihmiset täällä ovat toivottaneet meidät kaupunkilaiset tervetulleik- si osaksi tätä hämäläistä pientä mu- kavaa yhteisöä avoimin mielin heti alusta alkaen.

Ensimmäisenä vuonna emme vielä teatteriin tajunneet mennä, mutta seu- raavana vuonna oli sitten käytävä katsomassa millainen oli tämä paikallinen kesäteatteri. Esitykseen olimme todella positiivisesti yllättyneitä ja joka vuo- sihan sen jälkeen on näytelmä käyty katsomassa.

Nyt kun Holttisen Seppo sitten alkukeväästä kysyi lähtisinkö mukaan ei tar- vinnut kahta kertaa harkita. Niin loistavia näytelmiä on kaikki aiemmatkin olleet. Hieman täytyy kyllä muusikon näkökulmasta sanoa että tuleva rooli jännittää todella paljon vaikkakin se luojan kiitos on kohtuullisen pieni.

Näyttelemisen kun ei ole itselle se luontaisin juttu siinä kuitenkin tarvitsee eläytyä rooliin niin eritavalla kuin laulua tulkittaessa. Kesäteatterin näyttämö ei onneksi aivan uusi paikka ole, onhan siellä näyttämöllä oloa muutama vuosi sitten harjoiteltukin kun mieheni kanssa järjestettiin leikkimielinen karaoke- päivä kylätapahtumaan.

Olen aiemmin esiintynyt / juontanut paljonkin musiikkipuolen estradeilla ja kilpaillut myös monessa laulukilpailussa mukana. Eli esiintymiskärpänen on kyllä jo puraissut parikymmentä vuotta sitten. Innolla kuitenkin lähdän mu- kaan kun näin hieno uusi haasteellinen tilaisuus on eteen tarjoutunut, että pääsee näyttämölle siipiään kokeilemaan, jännitys (toivottavasti) karisee har- joittelun edistyessä, Kesäteatterissa nähdään!

Matvei Ojansuu

Pirttikosken kesäteatteri on minulle henkilö- kohtaisesti aivan uusi tuttavuus, mutta jo muu- taman vierailuni jälkeen lintutornin juurella, voin luvata huikean teatteri elämyksen kaikil- le. Päädyin tänä kesänä Pirttikosken kesäte- atteriin vain muutaman sekunnin pohdiskelun tuloksena. Kaveri antoi puhelinnumeroni Holt- tisen Sepolle ja muutaman päivän kuluttua puhuimmekin jo puhelimesta sopien ensim- mäistä tapaamista. Sepon kirjoittama loistava käsikirjoituskin löytyy jo takataskusta. Kaikki on tapahtunut nopeasti, mutta se ei minua pe- lota, päinvastoin! Pikkupojasta asti olen näy- tellyt teatterin lavalla ja taas mennään kohti uusia tuulia. Litinälammen kyläkoulun opet- taja Reima Ryhtiän rooli on todella mielen- kiintoinen. Tämän yltiöisäinmaallisen miehen rooli on myös houkuttelevalla tavalla haasta- va ja täysin vastakohta itseeni verrattuna. Liti- nälammen kylän kaikki asukkaat tuovat omat lusikkansa soppaan, joten kaikki katsomaan miten kyläkoulun käy!

Mira Alhainen

Mira Alhainen on mukana kesäteatterissa nyt toista vuotta.

Tässä hän tutustuu käsikirjoitukseen ja ker- too olevansa hieman huolissaan oman jänni- tyksensä kanssa.

Hän kertoi viimevuoden roolinsa olevan hie- man turvallisempi, eikä muistamista ollut näin paljon.

Hyvin se menee!

Hienoa, kun olet mukana! ☺

S.S.S.

Terveiset Kyläkerhosta!

Kyläkerho kokoontui viimevuonnakin joka keskiviikko kerhon tiloissa tuttuun tapaan klo.9-11.30. Kyläkerhossa jutellaan, askarrellaan, leikitään, pelataan, syödään ja kahvitellaan.

Viimevuonna kerhon kevätretki suuntautui Särkänniemeeseen Tampereelle. Kävimme katsomassa delfinejä delfinaariossa ja tutuistuimme uuteen koiramäkeen. Äitien iltaa vietettiin perinteisesti 10.5. ensin kahviteltiin ja "pelailtiin" kerholla ja sen jälkeen osa äideistä lähti syömään ravintolaan.

Halloween juhlaa vietettiin 2.11. kisattiin muunmuassa mikä ryhmä tekee hienoimman halloween kurpitsan. Tosi taidokkaita ja hauskoja kurpitsoja tulikin. Pipareita paistettiin yhteiseen puurojuhliaan. Puurojuhlassa lapset esittivät ja soittivat muutaman laulun. Joulun kynnyksellä kävimme vielä Ahaa teatterissa Tampereella katsomassa näytelmän Viiru ja Pesosen joulu.

Kyläkerho kokoontuu ensimmäisen kerran syksyllä 13.8. keskiviikkona klo.9.-11.30, jonka jälkeen joka toinen keskiviikko samaan aikaan. Tervetuloa!

-Teija

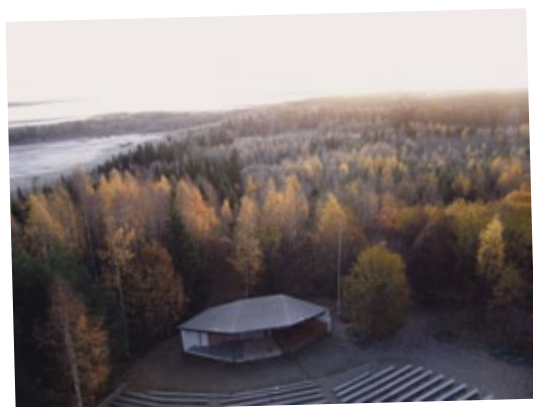

♥ HYVÄT LUKIJAT ♥

Joitakin asioita, miksi Pirttikoski on hieno paikka asua!!!

Orava touhuilee koulunmäellä.

Vuodenajat ja teatterinmäki

Pirttikosken kyläkoulun tilat.

Kylätoimiston historian havina.

Lintutornin rauha <3

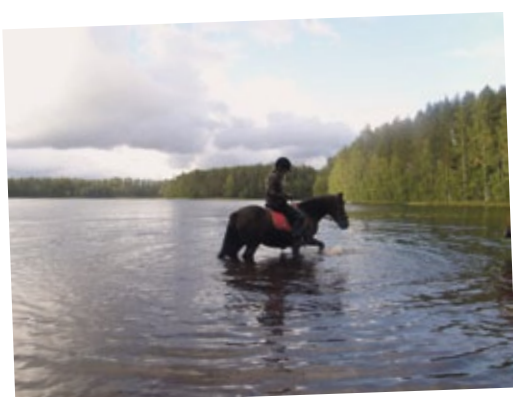
Kuunhalo

Lehmät laitumella.

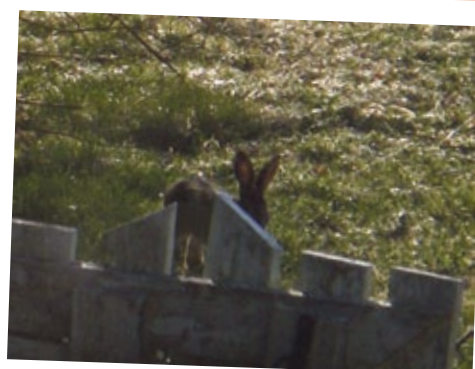
Pyyt :) Voi katsella suoraan ikkunasta.

Upeus

Täällä englanninbulldoggi-kin voi saavuttaa 12 vuoden iän <3

Puutarhakurkkailijat

Täällä voi päästä lehmän synttäreille

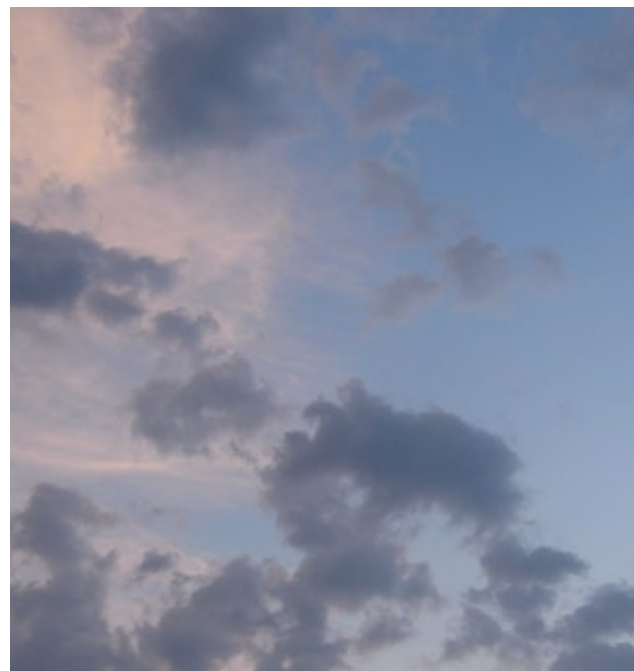
Illoa ja surua

Paljon onnea kaikille tänä vuonna
60 vuotta täyttävälle!!! ♥
Heitä on täälläpäin yllättävän paljon.
Hienoa. ♥

*Suruviestejäkin on kylillämme
ollut ja raskaita menetyksiä.
Lämpöisin ajatuksin muistellemme
heitä ja omaisille välitämme
suuren osanottomme.*

Toivottaa: Pirttikosken kylän väki.

Metsäkulmalla rakennellaa

Mikko Alhainen

Keväällä 2008 seurasin kun Uurtaanjärven tulva nousi tavallista korkeammalle eikä vuosikymmeniä vanhojen ränstytneiden patopenkkojen korkeus enää riittänyt. Vesi tulvi yli ja peitti Alhaisten pellot, jotka jo 70-luvulta asti ovat olleet pumppukuivatuksesta riippuvaisia. Tulva laski ja vesi pumpattiin pois. Puoli metriä järven pintaa alemmaksi painuneita peltoja suojaavalle padolle ja ikääntyneelle pumpulle olisi tehtävä jotain. Yli 600 metrin pituisen padon kunnostaminen ja uuden pumppaamon rakentaminen pohjattomalle suopellolle tuntui aika isolta ja hintavalta hommalta, mutta vaihtoehdot olivat vähissä.

Olin perehtynyt kosteikkojen rakentamiseen opiskelujen kautta riistanhoidon näkökulmasta. Sorsien uiskentelu tulvivalla pellolla sai aikaan idealampun syttymisen: Oliko mahdollista muuttaa osa pelloista kosteikoksi ja samalla uudistaa kuivatuspumppu ja padot? Alavimmat pellon osat olivatkin jo viljelyn kannalta lähes käyttökelvottomia. Ruokamulta oli kulunut vähiin ja ikaikaiset tervaskannot nousivat vuosi vuodelta enemmän esiin. Pikainen salaajakarttojen tarkastelu paljasti ojacenttien välisen alueen olevan sopivasti poikki peltojen uuttaa patoa ajatellen. Seuraavaksi otin esiin peruskartan ja lähdin selvittämään täyttäisikö rantapellot silloisen maatalouden vesien-suojelukosteikon tukiehdot. Pian levisi hymy kasvoilleni, ja riensin kertomaan ideaani isälle. Katsotaan sano, ja idea oli jätetty muhimaan.

Vierähti vuosi, ja toinenkin. Sain opiskelut päätökseen ja pääsin kiinni työelämään riistahallinnon kosteikkoprojektien pariin. Aina kotona käydessäni pidin esillä ideaa patojen ja pumpun uudelleenrakennuksesta. Isän eläkeikä alkoi lähestyä ja keväällä 2010 aloimme keskustella tilan tulevaisuudesta. Veljien ja isän kanssa sovimme, että minä jään perheeni kanssa asumaan kotitilaa. Alkukesän aikana tein isän kanssa suunnitelman uudesta padosta ja pumpusta, joiden seurauksena alavaan pellonkulmaan muodostuisi noin kolmen hehtaarin kosteikko. Vesien-suojelukosteikkoon oli periaatteessa saatavilla kohtuullisen hyvä rahoitus, eikä muita rahoitusvaihtoehtojaakaan ollut olemassa. Isää mietitytti peltojen kohtalo. Kannustin että kannattaa kokeilla ja vaikka tuki myönnettäisiin, niin eihän sitä ole pakko käyttää. Katsotaan sano, miten käy.

Kesä lähestyi loppuaan ja sain työnantajan kanssa sovittua toimipisteen siirrosta Helsingis-

tä Hämeenlinnaan. Syyskuun alussa muutin takaisin Alhaisiin vaimoni Elisan, tammikuussa syntyneen Fannin sekä kahden mäyräkoiran kanssa. Marraskuussa postilaatikkoon kolahti kirje ELY-keskuksesta. En sitä tohtinut edes heti avata, sen verran jännitti. Kuoresta löytyneen nimihirviön ”ei-tuotannollisten investointien tuki maatalouden monivaikutteisen kosteikon perustamiseen”, perässä luki ”tuki myönnetty”. Oli päätöksen aika. Meillä oli kaksi samanhintaista vaihtoehtoa: Korjattaanko vanha pato ja pumppu omalla kustannuksella, vai rakennetaanko uusi pato ja pumppaamo EU-rahalla ja annetaan veden nousta huonoimmalle pellon kulmalle? Lyhyt keskustelu isän kanssa, ja parin tunnin päästä selvittelin jo kenellä olisi työhön sopiva kaivinkone sekä kiinnostusta lähteä pehmeäpohjaiselle alueelle.

Talven selkä taittui ja kevään korvalla 2011 aloitimme maatilän sukupolvenvaihdon tarkemman suunnittelun. Kosteikon rakentaminen sovittiin urakoitsijan kanssa syksyksi, kun heinät oli pelloilta korjattu. Suunnitelmat tulevasta tarkentuivat kevään edetessä. Kevät muuttui kesäksi ja toinen tyttäremme Alli syntyi Juhannuksen aikoihin. Puiden saadessa syksyn värit lehtiinsä työt pitivät minut kiireisenä johtaessani valtakunnallista hanketta Suomen riistakeskuksessa. Onneksi isä ehti auttamaan uuden pumppaamon rungon rakentamisessa, jotta kaikki olisi valmiina kun kaivinkone saapuu. Lokakuun viikonloput ja illat tyhjensin vanhaa navetanvinttiä, minne alkaisimme rakentaa isälle uutta asuntoa muutaman kuukauden kuluttua. Onneksi syksy oli kuiva, ja olosuhteet kohdallaan kun kosteikon perustamistyöt aloitettiin marraskuussa. Pitkäpuominen kone siirsi multaa ja turvetta. Pato alkoi hahmottua ja putket, säätökaivo sekä pumppaamon runko asennettiin paikoilleen. Neljän viikon kuluessa kosteikko rakenteet saatiin viimeistelyä vaille valmiiksi. Vanha pumppu jätettiin vielä paikoilleen. Alue pidettäisiin kuivana seuraavaan syksyyn asti, jotta uudet penkeet saavat rauhassa asettua ja heinittyä.

Toinen päivä tammikuuta 2012 tein tilakaupan isän kanssa, ja minusta tuli sivutoiminen maanviljelijä. Muutaman viikon kuluttua saapuivat timpurit. Seuraavien kuukausien aikana vanhasta navetanvintistä muotoutui asunto ja saunatilat isälle sekä työtila Elisan verhoomolle. Kesä taittui syksyksi ja isä muutti uuteen kotiinsa. Kosteikon patopenkoilla ja tulevalla pohjalla kasvoi vahva heinä ja kaurakasvusto. Syyskuussa kaivinkone saapui jälleen työmaalle. Vanha pumppaamo

Alhaisten kosteikko ilmasta. Kuva Mikko Alhainen

Kesällä 2013 vesi välkehtii vanhoilla pelloilla. Kymmenittäin sorsanpoikasia vilistää kosteikoissa, peurat laiduntavat pellolla ja pelto-ojen veden puhdistuvat kosteikossa ennen virtaamistaan Uurtaanjärveen. Kuva Mikko Alhainen

poistettiin, pato viimeisteltiin ja uudistettu pumppu laskettiin paikoilleen. Lokakuun rankkasateet täyttivät kosteikon, ja vesi välkehti entisellä pellolla aloitellessamme kotitalon peruskorjausta. Yläkerran uudet eristykset saatiin valmiiksi juuri ennen kuin Antinpäivän myrsky

muutti maiseman valkoiseksi.

Kevätauringon sulattaessa ensimmäiset pälvät huhtikuun lopulla 2013 muutimme uuteen yläkertaan ja alakerran huoneet saatiin viimeistelyä. Kosteikolla nopea ja voimakas kevätulva testasi uutta patoa ja pumppua. Jäät sulivat, kos-

teikon rannat vihertyivät ja maisema heräsi elämään pitkän talven jälkeen. Matala vesi lämpeni nopeasti, ja vedessä alkoi vilistä vesikirppua, survaisentoukkaa, siiraa ja jos jonkinlaista ötökkää ja mönkiäistä. Sinisorsat, tavit, telkät ja haapanat löysivät uuden ruoka-aitan

nopeasti, ja asettuivat pesimään kosteikon ympäristöön. Kevään kehittyessä kesäksi paikalla vieraili heinätavi, jouhisorsa, sotkia ja hanhia seurailemassa kehittyvien sorsanpoikasten vilistystä. Kosteikko kuhisi elämää ja muuttui päivittäin. Pesintää harjoittelevat nuoret naurulokit tekivät lentoharjoituksia ja pikkulokit pyydystivät hyönteisiä viisikymmenpäisen kollisorsaporukan viettäessä loppoaikaa saarekkeiden reunoilla. Peura laidunsi penkan reunalla. Elokuun pimenevinä iltoina varttuneet sorsapoukukset kokoontuivat kosteikolle syömään kilpukan ja sarojen siemeniä sekä hyönteisravintoa parhaimmillaan parisataapäisenä parvena.

Elämää kuhiseva ja maise-massa kauniisti välkkyvä kosteikko oli ylittänyt odotukseni. Hyvähän siitä tuli! Peltojen kuivatus oli turvattu ja tulvitetulla alueella pelto-ojen vedet pysähtyvät ja puhdistuvat ennen kuin virtaavat Uurtaaseen. Pumpun ja patojen huollossa sekä kosteikon hoidossa minulla riittää tekemistä taloremontin ikuisen viimeistelyn, tilan hommien ja metsätöiden parissa siinä päätoimen ohessa. Syksyiset iltalennot kosteikolla ja metsänreunan kunnostetuilla savi-montuilla tarjoavat mahtavia elämyksiä. Toivon että ensi kesänä ehdin harjoitella jousella ampumista pitkstä aikaa. Jähtikauden koittaessa on mukava istua rantapensaalla varjoon, jospa sorsa uisi jälleen kerran sopivalle nuolihoillille. Menneenä

n KOSTEIKOITA

Suomen riistakeskuksen Kotiseutukosteikko Life+ hankkeessa toteutettu Vitikankorven kosteikko sijaitsee Pirttikoskentie välittömässä läheisyydessä. Syksyllä 2013 otetussa kuvassa kosteikko oli puolillaan ja kesällä 2014 vesipintaa välkkyi lähes 3 hehtaarin alalla. Kuva Mikko Alhainen

syksynä sain laittaa perheelle illallista vain haulikolla pudotusta sorsapaistista.

Tätä tarinaa kirjoittaessani talven pakkaset paukkuvat, mutta päivä pitenee ja kevät lähenee. Muutaman harmaan hiuksen sain kosteikon suunnittelun ja rakentamisen aikana, olihan matkassa pieniä mutkia. Toivottavasti pääni väri on kokonaan vaihtunut ennen kuin patoja ja pumppua seuraavan kerran tarvitsee uudelleen rakentaa. Kosteikkoni oli metsäkulman ensimmäinen, mutta se ei ole jäänyt ainoaksi.

Vitikankorven kosteikko

Parin vuoden takainen päätyöni Suomen riistakeskuksen Kotiseutukosteikko Life+ hankkeen projektipäällikkönä vei ympäri maata esitelmätilaisuuksissa sekä kohteita maastossa tarkastaen. Sittemmin olen siirtynyt uusien tehtäviin muun muassa metsähanhen kansainvälisen hoitosuunnitelman pariin. Kosteikkohankkeessa tehtiin mallikosteikkoja vesilintuelinympäristöiksi jokaiseen maakuntaan, ja Hämeeseenkin saatiin useampi kohde. Vitikankorpi metsäkulmalla päätyi mallikosteikoksi viimeisten valittujen joukossa, vaikka paikkana se on parhaimpia.

Muistan kuinka teinipoikana,

Syksyllä 2011 aloitettiin kosteikon rakennustyöt Alhaisten tilalla. Järven pinnan alapuolelle painuneiden peltöjen kuivatuksesta huolehtiva pumppu siirrettiin uuteen patoon kauemmaksi järvestä, ja alavimmat pellot jäivät veden alle. Kuva Mikko Alhainen

Kosteikot ja metsänreunojen kunnostetut savimontut tarjoavat mukavia harrastusmahdollisuuksia. Vesilintujen, kuten muunkin riistan, verotuksen tulee olla kestävä jotta ei vaaranna tulevien vuosien mahdollisuuksia. Kosteikoilla voi saada paikalle suuriakin sorsamääriä, ja silloin maltti on valttia ja kohtuullisuus kunniaa. Kuva Mikko Alhainen

ei niin kovin kauan sitten, olin heinätoisissa Ylhäisissä. Isä silloin totesi että tuohonkin peltoonotkoon Eerolan mäen alla saisi helposti tekolammen. Hän taisi puhua asiasta myös Aaro-Matin ja Eilan kanssa. Kesällä 2012 Kotiseutukosteikko Life+ hanke oli ylittänyt tavoitteensa reilusti, ja mallikosteikkoja oli tehty tai valmistumassa yli 40 eri puolilla Suomea. Rahaakin oli vielä jäljellä, ja mieleeni palasi Pirttikoskentie kupeessa oleva helposti padottava ja viljelyn kannalta lähes kelvottomaksi painunut pelto. Aaro-Matti ja Eila innostuivat kosteikon perustamisesta, eikä ELY-keskuksen viranomaisilla ollut mitään asiaa vastaan. Tarkistin vielä hankkeen ohjauksryhmältä ja rahoittajilta ettei kosteikon suunnittelussa kotikylälle ollut mitään ongelmaa nyt, kun tavoitteetkin oli jo saavutettuna. Syksyn aikana aloitettiin kosteikon suunnittelu hankkeen kosteikkosuunnittelijan Timo Niemelä vetämänä. Pirttikoskentie kuivavara oli ratkaiseva tekijä, ja tieviranomaisen kanssa tehdyssä katselmuksessa sovittiin kosteikon korkein vedenpinnan taso tien suhteen. Kosteikkoalueen keskellä oleva voimalinja sovittiin Elenian kanssa muutettavaksi maakaapeliksi, jotteivat linnut törmäile lankoihin. Suunnitelma tarkentui talven aikana, ja saimme siihen maanomistajien ja ELY-keskuksen hyväksynnän. Kosteikon perustaminen sovittiin seuraavaksi syksyksi.

Syyskuussa 2013 saapui kaihinkone Vitikankorpeen. Oli aika vesittää valmiiksi vettynyt pelto. Reilun viikon aikana rakennettiin pato, asennettiin säätökaivo ja kaivettiin altaita alaville reuna-alueille. Kosteikkotyömaa herätti kiinnostusta, ja ylitti jopa valtakunnallisen uutiskynnyksen. Metsäkulman kosteikosta kerrottiin YLE 1 seitsemän uutisissa! Kosteikkoon nostettiin vettä reilun hehtaarin alalle jo syksyllä, ja lopulliselle lähes kolmen hehtaarin alalle vesi nostetaan kesällä. Nyt kosteikon peittää jää ja lumi, mutta tämä lehden ilmestyessä maisema on vihreänä ja kosteikko täynnä vettä. Toivottavasti vesilinnut ovat löytäneet Vitikankorven kosteikon ja poikueita vilistää rantaruohikon katveessa. Poiketkaa katsomassa kosteikkoa! Parkkipaikka ja infotaulu löytyvät kun lähtee Pirttikoskelta kohti Tammela Pirttikoskentieä. Kosteikko sijaitsee tien vasemmalla puolella vajaa kilometri ennen kunnanrajaa.

Metsäkulman kosteikkotyömaille on jälleen jatkoa. Alkuvuodesta 2014 koneet kaivoivat noin hehtaarin kosteikkoa Hirsjärven rantamaisemissa. Linnuntietä matkaa Vitikankorvesta tulee reilu kolme kilometriä. Tammelan järvikunnostushanke rahoitti kosteikkoa jotta Hirsjärveen päätyisi vähemmän kiintoainetta ja sedimenttejä, ja kosteikosta on monipuolisesti iloa myös maanomistajille.

Metsästysseuramme

Jyrki Latvala

Meidän metsästysseuramme on perustettu aikanaan vallitsevan tarpeen sanelemana. Emoseura Kalvolan Metsästysseura, johon meidänkin seuramme jäsenet tuolloin kuuluivat, koettiin mahdollisesti turhan laajaksi alueeksi yhdelle seuralle. Mahtoiko tuolloin olla senaikaisilla kulkupeleillä esimerkiksi Mäyrästä pitkäkö metsästysmatka aina Vanajan rantamille asti. Niinpä jonkin ajan kuluttua Länsi-Kalvolan Metsästysseura ry sai viimein virallisesti alkunsa 1957. Seuramme noin reilun neljän tuhannen hehtaarin metsästysalue käsittää pääsääntöisesti emoseuran länsipuoliset alueet Rimmilä - Pirttikoski - Mäyrä eli Kotkajärveltä Tammelan rajalle.

Meidän metsästysseurassamme on tällä hetkellä noin viitisenkymmentä jäsentä, joista aktiivisia metsästyksen harrastajia on reilu kolmekymmentä henkeä. Jäsenistömme koostuu valtaosaltaan miehistä, mutta myös naispuolisia jäseniä seurassamme toki on. Tällä hetkellä naisjäsenemme eivät ole olleet aktiivisesti asean kanssa metsästyksessä mukana, mutta ahkerasti he ovat olleet mukana ajohajdeissa ajohenkilöinä. Myös nuorempia metsästyksen harrastajia olemme ilahduttavasti viime vuosina saaneet jäseniksemme. Uusista nuorista jäsenistämme huolimatta seuramme jäsenistön keski-ikä lienee ylittänyt vahvan keski-ian, joskaan ei kaisentään vielä ihan eläkeikää.

Toiminnastamme

Toiminnasta puhuttaessa nousee mieleen metsästysseurojen osuus sosiaalisen toiminnan muodossa. Niin käy meidän seurammekin kohdalla. Monelle jäsenellemme metsästysseuran toiminta talkoointeina, tapahtumina ja tietysti yhteisjahteina on mitä hienointa yhdessäoloa ja sosiaalista toimintaa parhaimmillaan. Välillä metsästäjien nuotion ympärillä istuessa saa käsityksen, ettei pääasiana ole itse saaliin saaminen vaan sosiaalinen yhdessäolo luonnon ja ystävien parissa. Eikä tuo käsitys kovasti vääriä olekaan.

Kun syksyisin aloitamme yhteisen hirvijahtimme, niin jo toisena jähapäivänä tai viimeistään seuraavana viikonloppuna vietämme kyläpäivää. Kyläpäivän yhteisjahtiin osallistuvat niin nuoremmat kuin vanhemmatkin kyläläiset. Nuorimmat osallistujat saavat kokeneemman henkilön tuekseen ja niin sitten kyläpäivän jahti voi alkaa. Jo lähes perinteiseksi kyläpäivän ajoksi on muodostunut niin sanottu Rannanajo. Tuo odotettu ajotapahtuma alkaa Niemikotkan tieltä ja etenee ”rannan ja maantien” välissä kohti passiketjua, joka on Ahlstenin ja Kotkajärven välisellä tiellä. Ajon jälkeen seuramme kodalla on kyläyhdistyksen paistamat makkarat ja mehut sekä kahvit odottamassa niin nuoria kuin vanhempiakin eränkävijöitä. Kodan lämmössä makaraa syödessä on mukava kerrata jähdin tapahtumia, saatiin sitten saalista tai ei. Jos tämä ei ole sosiaalista yhdessäoloa luonnon ja hyvän porukan kanssa niin mikäs sitten.

Onhan meillä myös kolmen vuoden välein vietettävät peijaiset. Peijaiset ovat perinteinen tapa kunnioittaa metsän kuin riistan antia ja varmistaa näin riistan riittävyys myös tulevai-

Kuva: S.S.S.

suudessa. Näin edelleenkin, kuitenkin nykyiset hirvipeijaiset vietämme sosiaalisena tapahtumana kyläläisten, maanomistajien ja lähiseuralaisten juhlan. Peijaisissa siis nautimme hyvästä seurasta sekä riistaruista sekä mahdollisuuksien mukaan myöhemmin illalla tanssimusiikistakin.

Riistanhoito olennainen osa toimintaa

Olennainen osa toimintaa seurassamme on myös riistanhoito. Talvi-ruokinnan avulla turvaamme monen riistalajin selviytymisen ankarana talvena yli. Varsinkin kaurit ja valkohäntäpeurat selviävät ruokinnan avulla helpommin. Myös hirvieläimille tarjottavat suolakivet palvelevat hirvieläinten lisäksi monia muitakin eläimiä ympäri vuoden. Riistanhoitotyötä on myös pienpetoloukkujen rakentaminen ja niillä pyytäminen. Pienpetokantaa vähentämällä vahvistuu esimerkiksi alueen metsälintukanta helpommin.

Toimintaamme on toki metsästyksinkin. Metsästyslupia ohjataan alueille jossa eläimiä on enemmän kuin mitä tavoitteeksi on asetettu. Riistakeskus jakaa esimerkiksi hirvenluvat alueelle. Sopivana tiheytenä hirven osalta pidetään 1,5 eläintä 1000 hehtaaria kohden. Seuramme alueella on tällä hetkellä metsästäjien arvion mukaan hieman enemmän kuin suositukset tahtovat. Kuluneella jahtikaudella käytössämme olleet 6 hirvilupaa sekä pääosin myönnetty peuraluvatkin saimme käytettyä. Tämän hetkistä tilannetta arvioitaessa uskoisin hirvi- ja valkohäntäpeurakannan olevan suunnilleen parin viime vuoden tasolla ja jos johonkin suuntaan niin sitten hieman kasvavaan suuntaan muuttumassa.

Metsiemme suurpedoista ainoastaan ilvestä metsästetään alueellamme. Ilveksenkin metsästys perustuu alueella esiintyvien eläinten määrään. Ilveslupia meille on myönnetty vähänlaisesti, useammankin ilveksen voisimme alueellamme kaataa ja silti niitä jäisikin. Ilveskanta on alueellamme vahva ja aiheuttaa hankaluuksia etenkin valkohäntäpeuralle sekä kauriille. Myös jänikset niin kuin muutkin pienemmät eläimet kuuluvat ilveksen ruokapöytään. Ilveslupia oli yhteislupa-alueellamme kolme kappaletta ja nekin tulivat käytettyä. Alueen ilvesjahti toteutetaan yhteisjahtina, missä useamman lähialueen seuroista kokoontuu metsästäjiä samaan jahtitapahtumaan. Yhteisjahtit ovat onnistuneet hyvin, eikä vähiten seurojen välisen hyvän yhteistyön ansiosta.

Metsäkanalintujen kannat ovat siinä

määrin vahvistuneet, että ensimmäistä kertaa moneen vuoteen kuluvalle metsästyskaudella sai metsästää esimerkiksi metsoa koko jahtikauden ajan ilman rajoituksia. Metsäkanalintuja ei tietävästi monikaan eräksi saanut, tokkopa niitä edes suurempi joukko metsästä. Metsäkanalintujen määrät ovat muutama viime vuonna hieman osoittaneet kasvusuuntausta, toivomme tämän kasvusuunnan myös jatkuvan.

Lyhyeksi lopuksi

Itse tarinan kertoja uskoo saaneensa metsästysharrastuksen siemenen jonkinlaisena verenerintönä, kun noin 9-10 vuotias pikkumetsästäjä pääsi enonsa mukana ensimmäisiä kertoja metsästystapahtumiin mukaan. Kun ikää karttui, liittyi tuo pikkumetsästäjä Länsi-Kalvolan metsästysseuraan, koska perikunnan maat ovat seuramme alueella. Näin kulkui tieni seuramme jäseneksi, josta myöhemmin metsästyksenjohtajaksi ja edelleen seuramme puheenjohtajaksi, muistelee Länsi-Kalvolan Metsästysseuran nykyinen puheenjohtaja Jyrki Latvala.

Vielä kuitenkin pari juttua

Ensinnäkin puuttuisin metsästäjien ilmaisen lihan saamiseen metsästäjämällä, väitteeseen. Nimittäin halvemmalla saa kaupasta lihansa, vaikka söisi ainoastaan parasta sisäfilettä. Jota sitäkin saisi syödä melko usein. Siksi kalliista metsästäjien harrastus on. Tosin, kun mietimme harrastusta luonnon helmasa ja ennen kaikkea sitä vahvaa yhteiskäytävyyden ja ystävyyden tunnetta mitä metsästysporukka tarjoaa, olemme kaikki enemmän saamapuolella kuin maksumiehinä.

Toisekseen korostaisin, että metsästyksen ja metsästäjiin liitetään usein eläimien pyydystämistä raukka- maisesti piirittämällä, ”eihän eläimillä ole mitään mahdollisuuksia ennen kuin ne ammutaan”. Asia ei näin kuitenkaan ole. Metsästäjät eivät suinkaan tapa eläimiä saaliinkilto silmissään. Esi-isämme ovat jo aikoja sitten jättäneet nykypäivänkin metsästäjille verenerinnön, johon kuuluu luonnon ja sen antimien kuten riistaan kohdistuva suuri arvostus ja kunnioitus. Samaa verenerintöä siis on riistasta ja luonnosta huolehtiminen ja ennemminkin metsän eläimistön sekä monimuotoisuuden turvaaminen tuleville sukupolville. Mahdollisuudet kääntäisin nekin vähän toiseen suuntaan, on se metsän riista niin ovelaa ja hankalasti pyydystettävää, että kyllä useimmiten saaliina onkin vain jälkiruokaa. Siinä vaikeudessa mahdollisesti yksi metsästysharrastuksen viehätuksesta piileekin.

Kyläkaupassa

Pirttikoskelta on matkaa Syrjälän kyläkaupalle n. 9,5 km. Kauppa-auton lopetettua toimintansa on ilo poiketa Urjalan puolelle katsomaan pienen kyläkaupan iloista ja palveluallista tunnelmaa! S.S.S.

Kuinka Pirttikoskella asuvat lapset ja nuoret pääsevät esiopetukseen ja kouluun littalaan?

KOULUTAKSILLA TIETYSTI!

Tänä vuonna ja hieman jo aiemminkin heitä ovat kuljettaneet Kajon firman Joel ja Rafael. Mikäli kyläläisillä on tarvetta päästä tällä kyydillä kylille, niin kannattaa tiedustella mahtuuko pientä korvausta vastaan mukaan kyytiin. Erinomainen apu paikkakunnalla, missä ei ole muuta julkista liikennettä.

- 1. Rafael Hellsten
- 2. Iittalassa ja Espoossa
- 3. Nyt on kolmas lukukausi.
- 4. Ihan saman verran, 1,5 vuotta.
- 5. ATK ja matikan opettaja, henkilöstökonsultti.
- 6. Juuri nyt keväiset valostuvat aamut, saapuvat joutsenet Lintumaalla ja Muulijärvellä, reippaat seudun lapset ja vanhemmat. On mukava nähdä oppilaita tästäkin näkökulmasta.
- 7. Joskus, kun on pimeää, sateista, mutkissa liukasta, sorarekkoja tulee vastaan ja hirviä ja peuroja tulee tielle (kaikkea yhtä aikaa), niin silloin tuntuu, ettei mikään vauhti ole liian hiljainen, tai peräti vapaa kuljettajille ja kuljetettaville olisi hyvä. ☺
- 8. Pitäkää Pirttikoski ja teatteri elävänä edelleen! ☺

- 1. Catharina Kalliola, 6v. esikoulu.
- 2. Pirttikoskella, Variksentie 4.
- 3. 22 km
- 4. Kerkeää piirrellä matkalla ja pelata kännykällä. Iltpäivisin on kaveri samassa kyydissä.
- 5. Ei mitään.
- 6. Piirtämällä, pelaamalla kännykällä, juttelemalla.
- 7. Pitämällä hauskaa ja käymällä uimassa.

S.S.S.

Kuljettajien haastattelukysymykset:

- 1. Nimesi?
- 2. Missä asut?
- 3. Kuinka kauan olet ajanut koulutaksia Pirttikoskella?
- 4. Kuinka pitkään olet toiminut ammattikuljettajana?
- 5. Muu työtaustasi?
- 6. Positiivisia asioita työpäivästäsi?
- 7. Negatiivisia asioita työpäivästäsi?
- 8. Mitä muuta haluat kertoa?

Matkustajien haastattelukysymykset:

- 1. Nimesi, ikäsi, koululuokkasi?
- 2. Missä asut?
- 3. Kilometrit kotoasi esiopetuspaikkaan/koululle?
- 4. Mukavia asioita taksimatkasta?
- 5. Onko kurjia asioita?
- 6. Miten kulutat aikaa matkalla?
- 7. Kuinka vietät kesälomasi?

- 1. Jenna Alhainen, 12v. 5A.
- 2. Pirttikoskella
- 3. 26 km
- 4. Kun kuskit ovat mukavia.
- 5. Kun mennään Lintumaan kautta. Ja kun taksissa välillä haisee.
- 6. Pelaa kännykällä, juttelen kavereiden kanssa tai teen läksyjä.
- 7. Olen kotona tai kaverilla, menen uimaan, pyöräilen, nautin auringosta, syön jäätelöä, reissailen.

- 1. Joel Syväntö
- 2. Iittalan kylässä
- 3. n.2 vuotta
- 4. n.4 vuotta
- 5. Linja-autokortti vuodesta 1990. Töitä Helsinki-Vantaan lento kenttäkuljetuksessa,liikenneopettajana,autonasentajana.
- 6. Maaseudun rauhallisempi ympäristö, itsenäinen työ sekä se, että voi palvella eläväisiä lapsia ja nuoria. Varsinkin lasten aitous ja välittömyys muistuttaa siitä, mitä saisi olla myös aikuisilla.
- 7. Ajaminen, kun on istumatyö, eikä ole jäsenille mieleen, varsinkaan selälle. Huonot ajokelit asettaa omat haasteensa pysyä aikataulussa silloin, kun sellaisia kohdalle sattuu, aikataulut kun tehdään ”hyvän sään aikaan”. Joskus hiekkatiet kun ovat vetisiä ja jäisiä, eikä hiekoituksesta vielä tietoa tai auraamattomat tiet jotka kapenevat kovasti, ainakin silloin kun tukki- tai muu rekka-auto tulee mutkassa vastaan. Kovin kuoppaiset tiet, joita ajellaan kuitenkin useaan kertaan päivässä, toivoisi silloin tällöin lanattavan, se kun ei ole autolle eikä matkustajille mieleen. Sysmyrskyjen aikaan saa moottorisahakin oila mukana, jos sattuu puu olemaan poikittain tiellä. Vaikeus olla kaikille tasapuolinen, kun odotellaan jotakuta myöhässä olevaa ja pitäisi olla jo seuraavalla pysäkillä ajoissa.
- 8. Eräässä ulkomaisessa laulussa lauletaan osuvasti: ” Kun lapsilla ei ole kotia, niin meillä ei ole toivoa, kun lapset eivät voi hymyillä, niin jäljellä on vain kyyneliä...”. Siksi antaakamme lapsille lahjaksi uskoa, toivoa ja rakkautta, nämä ovat tärkeimpiä elämän rakennusaineita. Jotta lapset voivat tartuttaa meihin aikuisiin hymyä, iloa ja elämän toivoa, luonnollisuutta eikä teeskentelyä, joka on päässyt unohtumaan! On hienoa tietää, että elämällä on tarkoitus ja päämäärä, sillä eihän mikään kasva suoraan ilman rajoja ja välittämistä.
Ps. Viimeaikaiset tapahtumat maailmassamme herättävät paljonkin ajatuksia, mutta yksi on mainittava: Mitä jätämme perinnöksi lapsillemme? Velkaa vai pääomaa, sotaa vai rauhaa, toivoa vai toivottomuutta? Sananlaskussa sanotaan: ” Turvaa Herraan koko sydämestäsi, äläkä nojaudu omaan ymmärrykseesi...”

- 1. Eetu Hyvärinen, 11, 5.
- 2. Pirttikoskella, Variksentie 4.
- 3. 22 km
- 4. Ei tarvi kävellä.
- 5. No ei.
- 6. Pelaa puhelimella.
- 7. Pirttikosken kesäteatterilla.

Sumuverhon väistyessä

Hanna Holttinen

Suomalaisia uutisia lukemalla saa helposti kuvan, että Peking on ikuisen saastepilven keskellä surullisesti sojottavia pilvenpiirtäjiä, sisävessattomia laitakaupungin slummeja, kyykkyvessoja, halkiopöksyjä ja syljeskeleviä ketjupolttajia. Ainakin tänään pikainen vilkaisu ulos kertoo kuitenkin jotain muuta: aurinko paistaa sinisellä, poutapilvien täplittämällä taivaalla. Istun mukavasti kotisohvallani vanhassa hutongissa kahvikupponen sohvan käsinojalla, enkä aamuisella kahvimaidon osto-reissulla törmännyt yhteenkään syljeksijään. Parin paljaita pyllynposkia näin kyllä iloisesti vilkkumassa halkiohousujen lomasta kantajansa taapertessa käsikädessä isoäitinsä kanssa kohti vilkasta aamutoria. Vaikka ilmanlaatu tuskin tänäänkään täyttää WHO:n suositusta, on päivä pekingiläisittäin kaunis ja toisin kuin eräässä isossa suomalaisessa sanomalehdessä taannoin väitettiin, näkyy puissa tirppa jos toinenkin. Tuomiopäivän saatesumusta taas hetkeksi päästyämme elämä jatkuu. Tai eihän se ole koskaan tästä kaupungista minnekään kadonnutkaan, ei edes pysähtynyt. Myrkyllisestä ilmasta huolimatta tämä on koti miljoonille, ja vaikka länsimedit miten kauhistelisivat, töihin on mentävä, pyykit pestävä ja kauppareissu tehtävä. Kaikkihan toki haluaisivat hengittää puhdasta ilmaa, syödä puhdasta ruokaa ja tarjota jälkikasvulleen turvallisen elinympäristön, mutta suurimmalla osalla pekingin asukkaista ei ole vaihtoehtoa, toisin kuin omasta tahdostaan täällä asuvilla ulkomaalaisilla, jotka tuntevat olevan niitä äänekkäimpiä valittajia. Heillä on varaa vaikka 10 ilmanpuhdistimeen, mutta heidän maalta kaupunkiin työn perässä muuttaneen kodinhoitajansa perheellä on tuskin varaa edes siihen yhteen-yhden ihmisen palkka kun on saatava riittämään myös omien vanhempien elättämiseen, lapsen koulunkäynti- ja terveydenhuoltokustannuksista puhumattakaan. Harvemmin kuitenkaan kiinalaisen kuulee kohtaloaan valittavan. Vuosikymmeniä, ellei peräti satoja vuosia kestänyt sananvapauden ja ihmisoikeuksien rajoittaminen sekä tallominen on jättänyt jälkensä; kukin on oman onnensa seppä ja mitä vähemmän muille ihmisille asioistaan kertoo, sen parempi. Kiinalaiset puhuvat seurassa mieluummin hilpeistä asioista, omista murheistaan puhuminen tai vaikkapa politiikasta väitteily katsotaan tunnelman latistamiseksi ja riidan kylvämiseksi. Sovun säilyttäminen on tärkeää ja konflikti tilanteissa jännitteitä puretaan huumorilla. Monesti ruuhka-aikaan metrolla matkustaessa mietin, että millaisenkohan joukkotapellun suomalaiset saisivat aikaiseksi, jos Helsingin metro olisi yhtä täyteen lastattu. Ja "täysi" ei täällä tarkoita sitä, että

ei ole vapaita istumapaikkoja, vaan sitä, että ei pysty liikkumaan suuntaan jos toiseenkaan, koska on puristuksissa ihmismassan välissä. Välillä tulee kyynänpäästä ja toisinaan laukusta ihmisten koittaessa epätoivoisesti päästä ulos omalla pysäkillään. Vaikka ahtaus varmasti käy kiinalaisenkin hermoille, riitaa haastetaan yl-

lättävän harvoin. Oma kokemukseni onkin, että ihmiset koittavat ennemmin pitää yllä hyvää mieltä ja sitä vuoden 2008 olympialaisten tutuksi tekemää kiinalaista harmoniaa-tilanteessa, missä kaikilla on yhtä hankala olla, ei ole mitään järkeä tehdä kaikkien oloa vielä epämukavammaksi. Sopa sijaa antaa on varsin pätevä suoma-

lainen sanonta, mutta valtaosalta maanmiehiämme se näyttää unohtuneen, eikä linja-autossaakaan, metrosta nyt puhumatta, taida enää nykypäivänä olla sitä männäaikaisten tunnelmaa. Erään maahanmuuttajan sanoja lainaten, ihmiset eivät katso toisiaan, vaan bussinikunaan pimeällä heijastuvia kanssamatkustajien peilikuvia.

Pekingin miljoonakaupungissa on ehkä moni asia väärin ja korjausta vailla, mutta yllättävän rakastettavan siitä tekee ihmisten vallaton optimismi ja takaiskuja pelkäämätön positii-visuus. Saasteista, ruokaskandaaleista ynnä muista lukuisista ongelmista huolimatta ihmisillä on vankkumaton usko tulevaisuuteen. Uskaltaen unelmoida ja tehdä unelmista totta, vaikka takkiin tulisikin. Kaikki tuntevat jonkun, joka on rikastunut omalla bisnesideallaan tai voittanut kykykilpailun. Jokainen myös tuntee jonkun, joka on yrityksissään epäonnistunut. Mutta yksi asia on selvä: kotona yksinään kököttämällä ei pysty omaan onneensa vaikuttamaan. Kun yhteiskunnan tarjoamaa turvaverkkoa ei ole, on tartuttava toimeen itse. Ja ehkäpä avuksi löytyy juurikin se sama tyyppi, jonka varpaille tuli ruuhkabussissa astuttua.

PARONIN PALSTA

Teatterinmäen tulevaisuus

Tätä ajattelmaa kirjoittaessa oli tekstien palautuspäivämäärä mennyt ohi jo aikaa sitten ja koevedoksetkin toimitettu lehden puuhanaishelle tarkastettavaksi ennen painoon menoa. Tiedän sen siksi, että se puuhanainen on se sama rouva, jonka kanssa olen pitänyt majaa kohta neljännesvuosisadan verran. Toimii.

Mieleeni tuli kuitenkin eräs toinen rouva, joka ihan oikeesti sanoo lukevansa tätä palstaa ja vieläpä joka vuosi. Enhän siis voi tuottaa ainoalle uskolliselle fanilleni pettymystä ja jättää kirjoittamatta palstaani tai hankin siirtyä lukemaan Kaupunkiutisia.

Vakoin kesän lehden koevedosta ja luin Holtin Sepon kirjoittaman tekstin osittain aidolla haikaudella. Rivien välistä se yksinäinenkin aivosoluni hiffasi että näytelmä saattaisi olla se viimeinen. Toivon että Seppo ei rupea mulle mököttämään, otan kuitenkin sen riskin ja totean että v...ut, ei käy. Uskon että joku sairas voima iskee Sepeen keväisin ja mieleen tulee vuoden ajankohtaisia asioita, joita hän pakonomaisesti raapustaa paperille. Näistä nämä näytelmät usein koostuvat.

Itselläni on tällainen pakonomainen tarve, tosin rakas kanssanisäkäs ei anna terveydellisistä syistä sitä enää toteuttaa. Poronpurijaiset on perinteinen, jo yli 30 vuotta järjestetty MP-kokooneminen Rovaniemen maalaiskunnassa. Olen muutamia kertoja tehnyt sen siten, että olen lähtenyt Pirttikoskelta perjantaina aamuyöllä ja olen ollut takaisin kotona lauantai-iltana. Takastulomatalla olen viimeistään Jyväskylän korkeudella kironnut että ei koskaan enää. Siinä nimittäin tietää ajaneensa. Kotona sitten kun on ottanut vastaan vaimon "saata...an Duudsoni" huudot, käynyt saunassa, salvannut vereslihalle menneen hanurin, syönyt vaimon kaikesta huolimatta rakkaudella tehdyn aterian ja sipaissut muutaman nallen, niin elämä taas hymyilee ja sitä alkaa haaveilla jo seuraavan kesän Purijaisista.

Uskon ja toivon vilpittömästi, että saamme nauttia jatkossakin hersyvistä teatteriesityksistä, makkaran tuoksusta, kahvista ja piirakoista ja siitä koko miljööstä ja tunnelmasta mikä mäellä kesäisin on. Ja ehkä, siis ehkä ilman että kukaan yrittääkään täyttää niitä suuria saappaita millä nykyinen käsikirjoittaja tallustaa.

*Cajana cajana ja
hyvää kesää kaikille!
Pirttikosken Paroni*

Kuva S.S.S.

Näiden muutamien iloisten kuvien myötä kyläitämme, toivotamme kaikille lukijoillemme hyvää kesää ja auringonpaisteisia päiviä!

Kuvat S.S.S.

Lähialueen tapahtumia:

KESÄKUU

- Talkoot teatterinmäellä SU 8.6. klo 10.00 alkaen
-kaikki vapaaehtoiset tervetulleita! (muista tulevista talkoista voi tiedustella Vexiltä p. 0400454822)
- Juhannustanssit? Ohtisilla? Juhannuspäivänä? Seuraa lähialueen tiedotteita, onko.
- Tanssit Pirttikosken Pirtillä 28.6. klo 20.00

HEINÄKUU

- Mato-onkikisat 5.7. Kotkajärvellä. 5.7. klo 10.00
Mertaniementien päässä.
Järjestää: Kotkajärven Kalastusseura (lisätietoja Vexi p. 0400454822)
- Vihtavestivaali 7.7.
Tarttilan kyläkoulu, Koulukuja 4, Valkeakoski
- Metsämessu Saarnakivellä 13.7. klo 14.00. Tammela.
- Patakankaan nuorisoseuran kesäjuhla 26.7. Tammela.
-kenttäpelit klo 16.00 alkaen
-iltamat klo 19.00

SYYSKUU

- Tarttistori, maaseututori 14.9.
Tarttilan kyläkoulu, Koulukuja 4, Valkeakoski

Menestyvä Metsäkulma

LEHDEN TOIMITUS: menestyva.metsakulma@gmail.com

PAINOPAikka: Pirkanmaan Lehtipaino Oy , Tampere

TAITTO: Bestpress, Mira Larjo

MÄÄRÄ: 3000 kpl

TOIMITUS: Alhainen Mikko
Holtinen Hanna
Holtinen Seppo
Hyvärinen Eimi
Hyvärinen Teija
Hyytiäinen Sirkku
Kelkkanen-Rautiainen Suvi
Latvala Jyrki
Ojansuu Matvei
Pirttikosken Paroni
Salas Sari
Törmänen Juhani

KUVAT: Alhainen Mikko
Holtinen Hanna
Holtinen Hannele
Hyvärinen Teija
Salas Sari
Törmänen Juhani

KANNEN KUVA: Alhainen Mikko
– Kaunis kiitos, upeasta maisemoinnista! ☺

GTK asiaa

Geologian tutkimuskeskus jatkaa tutkimuksiaan Pirttikoskella 27,29km² alueella.

Varausilmoituksen tunnus on VA2014:0005.

Turvallisuus- ja kemikaaliviraston (tukes) sivuilta löytyy asiasta lisätietoa ja kartta alueesta.

Varaus on voimassa 27.1.2016 saakka.

Aiemman tutkimustuloksen tietoja voi etsiä tunnuksella VA2012:0056. S.S.S.

